

Örökké élni... az milyen lenne? Az első gondolatom erről az volt, hogy rettenetes. Időben létezünk, elképzelhetetlen számunkra az időtlenség. A szívdobbanásaink az életünk metronómját adják, valahol mindent ehhez viszonyítunk. Aki koncertezik, tudja, hogy milyen nehéz jó tempóban elkezdni valamit, ha az izgalomtól a szokásosnál gyorsabban ver a szívünk. Ha valami jó élményben van részünk, akkor vágyunk arra, hogy az az érzés örökké tartson, de valójában pont attól lesz a jó érzésünk, hogy a jónak egyszer vége lesz. Vége van a legjobb könyvnek, zenének, nyaralásnak... és vége van a legjobb életnek is. Végtelenben csak az Isten létezik. A bolygók és maga az univerzum is véget ér egyszer.

Következésképpen szerintem nem is azért kell „enni a mennyből alászállott élő kenyérből”, hogy örökké éljünk, hanem azért, hogy a véges életünkhöz erőt meríthessünk. Akár a fizikai tápanyagból, akár szellemi vagy lelki táplálék formájában. Minden szívdobbanásunk egy lehetőség arra, hogy valami jót teremtsünk a világban, amivel mások életét gazdagabbá, örömtelibbé tehetjük, vagy egyszerűen csak kevésbé szörnyűvé. Talán épp ez a jót teremtő potenciál az ajándékunk a Jóistentől.

Ha valóban van életünk a földi pályafutásunk után, az azt jelenti, hogy az Isten befogad bennünket is a maga végtelenségébe, ahol mindannyian egyek lehetünk. Azokkal is, akiket az életünkben nagyon szerettünk, és azokkal is, akiket nagyon nem. Hát csak ebben a tudatban akarjunk rosszat egymásnak: „[végül] mindnyájan Isten tanítványai lesznek”.

Bajnok Kristóf, Budapest